

(ویژه نامه " ۳ خرداد ۱۳۶۴ " از انتشارات چریکهای فدایی خلق ایران)

۳۰ خرداد، جلوه ای از مصاف خلق و ضد خلق!

در روز ۳۰ خرداد سال ۱۳۶۰ کشور ما شاهد نبردی سترگ و خونین بین حامیان منافع امپریالیسم یعنی رژیم سرکوبگر جمهوری اسلامی از یکسو با مردم ستمدیده و دلیر ایران از سوی دیگر بود. در آنروز مزدوران جدید امپریالیسم در ایران یعنی سردمداران رژیم جمهوری اسلامی بر آن شده بودند که به هر ترتیبی شده کارگران و زحمتکشان و خلقهای تحت ستم ما را به زانو درآورند. اعمال جنایتکارانه مزدوران هار رژیم در آنروز با بوق و کرنا در هر کوی برزن به گوش می رسید. سران رژیم همگی به تکاپو افتاده و از مزدوران رژیم می خواستند تا هر چه شدیدتر و بیشتر از مزدم بکشند.

رفسنجانی عربده می کشید "اگر آن روز منظورم اوایل انقلاب است، ۲۰۰ نفر از اینها را می گرفتیم و اعدامشان می کردیم امروز اینقدر نمی شدند..." (اطلاعات ۶۰/۷/۱).

گیلانی جنایتکار به مزدوران زیر دستش فرمان داد: "محارب بعد از دستگیر شدن توبه اش پذیرفته نمی شود و کیفر همان است که قرآن بیان می کند، کشتن با شدیدترین وجه، حلق آویز کردن به فصاحت بارترین حالت ممکن، دست راست و پای چپ آنها بریده شود" و ادامه داد: "در کنار همان دیواری که تسلیم می شوند اعدامشان کنید چرا که اسلام اجازه نمی دهد بدن مجروح اینگونه افراد یاغی به بیمارستان برده شود بلکه باید تمام کشته شوند" (کیهان ۶۰/۰۶/۲۹)

موسوی جنایتکار * دادستان کل گفت: "هر کس که در برابر این نظام و امام عادل مومنین بایستد کشتن او واجب است ، اسیرش را باید کشت و زخمی اش را زخمی تر کرد تا کشته شود" (کیهان ۶۰/۰۶/۲۹) و مشکینی عربده می کشید: "هر کس در خیابانی و در هر جای دیگری بر علیه حکومت اسلامی قیام کرد در همان جا باید حکم اعدامش صادر شود." اما نه تهدید و ارباب و نه هیچ یک از این جنایات و وحشی گریهای رژیم وابسته به امپریالیسم جمهوری اسلامی قادر به خاموش کردن آتش مبارزه در جامعه نشد...

* منظور موسوی اردبیلی، دادستان وقت رژیم می باشد.